

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. március 28-án az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Nagycsütörtök

Cím: Jézus lábainál

Textus: Lk. 5, 1-11.

Vázlat:

1)Jézus tanítása

2)Jézus parancsa

3)Jézus áldása

4)Jézus isteni dicsőségének felismerése

5)Jézus kegyelme

Ha távolabbról nézzük, akkor azt látjuk, ahogy a történetben egy erős férfiember – egy egészen evilági helyen: egy tó tükrén lebegő halászhajóban – remegve borul le egy másik férfi előtt. Péter a hajójában a názáreti Jézus előtt. Hogyan jutott el oda?

Az egész azzal kezdődött, hogy Jézus újra megjelent Kapernaumban, és tanítani kezdett, de nem a zsinagógában, hanem a Genezáreti-tó partján. Éppen ott, ahol Péter és társai az egész éjszakai, eredménytelen halászat után a hálójukat tisztították, kötözgették. Ismerték már korábról a názáreti Jézust, hiszen Keresztelő Jánosnál is találkoztak vele és már ott megnyerte bizalmukat (Jn1, 35-42). Együtt voltak vele a *galileai Kánában* (Ján 2,2), és Júdeában (Ján 4,3). Aztán amikor előbb Kapernaumban járt, meggyógyította Péter lázas anyósát. Hát ismerték és tudták, hogy rendkívüli valaki! Nem voltak még tanítványai, hanem világi foglalatosságukat üzték. Most ott volt újra, tanított, és ők – a hálójuk rendbehozatala közben – hallgatták, amennyire oda tudtak figyelni. Közben a sokaság csak nőtt és nőtt ...Ezt látva, egyszer csak Jézus nagyon szelíden azt kérte Pétertől, hogy legyen kedves a hajóját rendelkezésére bocsátani, hadd tanítsa onnan a sokaságot egy kissé eltávolodva a parttól, hogy jobban rálásson a tömegre, azok is jobban lássák, ill. jól hallják őt. Péter készséggel engedett, hisz adósnak érezte magát Jézussal szemben s így aztán hajója – Jézus szószékévé lett! Onnan tanított tovább. (Hát van ilyen, hogy Jézus a hajót kéri, s van, amikor mást kér: gyerekágyat, zongorát, autót, számítógépet, lakást, udvart, pénzt, időt – lehet Neki kölcsönbe adni, ahogy itt

Péter, s engedni, hogy a saját világi dolgainkat az ő céljaira használja. Mindenesetre a dolog nem maradt azért ennyiben, ha ennyiben maradt volna, az öreg Péter később mesélhette volna unokáinak, hogy az a tanító, a názáreti Jézus a hajóból tanított. Mint tudjuk, nem maradt ennyiben a dolog....)

1) Jézus tanítása

Miközben Jézus tanított, Péterék tovább ügyködtek, de azért jól hallották, amiket Jézus mondott. Ez egyáltalán nem jelentéktelen dolog! Miről beszélt? Az üdvösség üzenetét mondja: Lk 4,18-19!

Péter – egy munkával töltött éjszaka után – egy délelőtti igehirdetést hallgatott. Ritkán lehet szombat éjjel dolgozókat vasárnap délelőtt a templomban látni. Simon azonban ott volt és oda is figyelt a „tavi beszédre”. Jézus Krisztus tanítása Isten erejére épült – áthatotta az Úr ereje. Istentől felhatalmazott próféta volt. Ez a teljhatalom és erő volt benne szavaiban, ezt hallotta Péter is. A tanítás-prófétálás, Isten akaratának hirdetése volt nála előtérben. A csodák és jelek ezt csak kísérték, ennek voltak alárendelve! Azt nyomatékosították, amit mondott! (vö. 4,43-44) Kapernaumban tanított és tanítása, beszéde – hatalmas vala (Lk4, 32). Olvassuk, hogy: *„A nép hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét (I.v.)*, annyira, hogy egy ház sem volt képes őket befogadni; hanem ki kellett menniük a tengerpartra, hogy ott emlékeztethesse őket az Ábrahámnak tett ígéretre, hogy az *ő magva olyan lesz, mint a tenger partján levő fűvény* (1Móz 22,17) de ugyanitt nem valószínű, hogy erre emlékeztette őket, hanem inkább az evangéliumra! Érdemes megfigyelnünk, hogy az igehirdetésre Jézus Krisztus nem feltétlenül használt valami fölszentelt épületet, kint a szabadban beszélt. S nem az igehirdető számára készített szószéken, hanem egy halászbárkában. A lelkek táplálékra vártak, s a személyes kényelmetlenségek az ő megfontolásában nem jöhettek számításba. Így ma is lehet az ígét hirdetni bárhol, szószék lehet bármi...

2) Jézus parancsa

Amikor aztán Jézus befejezte a hajóból való tanítást, hirtelen határozott és kemény parancsot ad Péternek: 4. v! Péter azonban kissé ellenkezni látszik: Uram, hát egész éjjel fáradtunk és nem fogtunk semmit... Merthogy tudod – éjjel kell halászni! Amit parancsolsz, az a szakmám minden szabályának ellentmond. (Mindig nehéz egy szakmabelinek elszenvedni, amikor egy nem szakmabeli beavatkozik a dolgába.) Péternek megfordult a fejében az is, hogy ha ő most enged Jézusnak, akkor azzal lejárhatja magát a többi halászok előtt... na a kollégák, majd mit mondanak, ha látják, hogy fényes nappal, újra kimegy a vízre halászni? Kinevetik – ciki. Valaki elmondta, hogy máig így van – kinevették a Genezáreti tónál pihengető halászok, amikor megkérdezte őket, hogy nappal nem halásznak-e? Érthető Péter kétkedő vonakodása. De aztán

gondol egyet és azt mondja: de a te szavadra . S enged Jézusnak! Péter enged – bár esze mást diktál, mert Jézus Krisztusban a főnököt – elöljáróját látja, akinek engednie kell. Látszik, hogy már elismerte, hogy Jézus felette áll. Péter ide eljutott. Engedett is neki, bármennyire fáradt volt, megint hozzáfogott a munkához, engedelmeskedett, mert nagyra becsülte Jézus személyét. De ez még nem azt jelentette, hogy valóban ismerte Jézust és önmagát, amint az mindjárt ki is derült. Ő még nem volt igazán Jézus Krisztusé, akkor se, ha már tisztelte és engedett neki, sőt – bízott benne, adott a szavára, s engedett is a szavának – mert a bizalma már ebben megjelent: szavadra mégis... Ugyanakkor igaza van Kálvinnak, aki rámutat, hogy Jézus „az Ő Lelkével bensőleg indítja az Ő szava iránti engedelmességre azokat, akiket magához akar vonni és ragadni.”

3) Jézus áldása

Enged Jézus Krisztusnak, s csodás következménye lesz. 6.v. Annyi halat fogtak, hogy másokat kellett segítségül hívni a zsákmány kiemeléséhez! Péterrel madarat lehetett volna fogatni! Jézus Krisztus megáldotta őt először a szakmájában: lett Jézus Krisztus halásza, s áldást kapott, mert hivatását úgy végezte. Ugyanúgy lehet áldott ember, aki Jézus Krisztusra figyelve orvos, politikus, lelkész, kőműves, esztergályos, kertész, asztalos, zenész, segédmunkás, kereskedő. A lényeg, hogy Péter a szakmai kérdésben engedett Jézusnak. Ezért csúcspontot él át hivatásában. Aznap élvezte, hogy halász! Valami olyat tett, amiről sokáig beszéltek! 6-7.v. Két hajó színig hallal!! Jézus meg tudja áldani azokat a hétköznapi munkában, akik szavára figyelve, annak engedve végzik azt. Még akkor is, ha szakmaiatlannak tűnik a parancsa – tedd meg, mert abból örömteli áldás származik rád és tieidre!

Egy nagy gyakorlati lecke áll itt előttünk: ha engedünk Urunk minden világos parancsának, akkor jól járunk! Lehet, hogy nem értünk vele egyet, de ne engedjük, hogy valami eltántorítson az engedelmességtől! Ne tanácskozzunk testtel, s vérrel! Ha Ő azt mondja, hogy „menj”; akkor induljunk, a mélyre! Hit által kell megtennünk, amit mond.

4) Jézus isteni dicsőségének felismerése

Péter tehát egyfelől hallotta Jézus tanítását, másfelől látta csodáját, s ezek következtében felismeri Jézus dicsőségét – Ő Isten!

a) Ahogy ott Péter önfeledten örvendezik a zsákmánynak, egyszer csak ránéz Jézusra és eláll a szava. Mert felismeri, hogy Jézusban Isten áll a hajójában, felismeri Jézus Krisztus arcán – Isten dicsőségét! Ő eddig is tisztelte, eddig is szerette, becsülte! Kiderül ez számos kis apró jelből: Abból, hogy készséggel engedi át neki a hajóját, abból, hogy elöljárónak-főnöknek szólítja, aki

beosztottainak parancsot adhat (epistates), abból, hogy a szakmai aggodalmait félretéve, az Ő szavának mégis enged. De eddig nem látta, amit most látott meg: isten fenségét a názáreti Jézus arcán – benne Isten van itt a hajómban, a Genezáreti tavon.

Péter hallotta az Igét, amit Jézus hirdetett, s most látta a csodát. S azt hiszem benne is csoda történt Jézus kijelentése folytán. Eszébe ötlött Jézus tanítását hallgatva, hogy a Messiás isteni személye tanító lesz. Hiszen 5Móz 18, 18-19 ezt mondja. Lk 4, 18-ban Jézus ezt erősíti. (ApCsel 3,23-ban is) a Messiás isteni személye próféta lesz, tanítani fogja Isten dolgait, olyan erővel, hatalommal, mint senki más! Ez a tanítás eljutott a fülébe. Azután a csodát látva talán a Zsolt8,5-10 jutott eszébe, ahol olvasta, hogy a Messiás ura a halaknak is, a lába alatt vannak a halak is (teremtési, ill. messiási zsoltár, ahol a Messiásról olvassuk). Vagy eszébe jutott Jónás könyve, ahol olvashatta, hogy az Úr pedig egy halat rendelt – itt is az Úr az, aki sok-sok halat rendelt. Esetleg eszébe jutott, hogy a 10 csapás idején különféle állatok indultak Isten szavára. NEM tudom! De az biztos, hogy előbb a tanításában, utóbb ebben a csodatettben, csodatett által Jézus Krisztus kinyilatkoztatta magát, leleplezte magát Péter és társai előtt is – megmutatta nekik isteni fenségét és ezt azok meglátták, megértették előbb tanító szavaiból, igehirdetéséből és utóbb a csodatettből! Ez utóbbi alátámasztotta az előbit, amit Jézus Krisztus mindig előnyben részesített! Péter előtt tehát ott állt hajójában, testközelben Jézus Krisztus és egyszeriben tudja, hogy kicsoda Ő. Meglátja Jézus Krisztus arcán – Isten dicsőségét. Leesik neki a tantusz – mert Jézus Krisztus ezt előidézte benne tanításával és csodájával. kétféle, egymást megerősítő önkinyilatkoztatásával! Látja Jézus igazi identitását! Bepillant Jézus Krisztus titkába! S mi hogyan juthatunk erre a felismerésre? – kérdezheti valaki! Nos, Jézus Krisztus képe itt áll előttünk a bibliai elbeszélés pillanatfelvételén – a Genezáreti tavon, egy hallal telt halászhajóban. Ő az, akinek ez az Ige is mutatja. Az Ő munkája, ha egyszer csak meglátjuk az Ő dicsőségét mi is e történetből! Úgy is mondhatom, hogy a Szentlélek munkája, ha mindannak alapján, amit olvasunk és látunk egyszer csak mi is ugyanúgy járunk, ahogy Péter, s egyszeriben felismerjük a bibliai szöveg által előttünk álló Jézus isteni dicsőségét és belénk vág a felismerés – tudjuk, hogy kicsoda! Ha nézzük a jeget, azt mondjuk: ez hideg. Igen, természetesen az. Ha nézzük a napot, azt mondjuk: ez ragyog, igen! A méz édes, a citrom savanyú – természetesen, magától értetődően. Így mi az Igéből, amiben előttünk áll Jézus – egyszer csak minden kétséget kizáróan megértjük azt, a mit Péter: meglátjuk, hogy kicsoda valójában Jézus Krisztus! S hozzávehetjük, hogy ez a csoda az Atya Isten munkája Péterben és bennünk is! Az, hogy Péter meglátta Jézus titkát és valóságos Jézus-ismeretre jutott, azt Jézus egy másik alkalommal így mondta

neki: A mennyei Atya jelentette ki neked. S úgy is volt! Pál ugyanezt ismétli a 2Kor 4,4-6-ban: „Gondolkodásukat a világ istene megvakította, hogy ne lássák a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, de Isten, aki ezt mondta: a sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán.” Akiknek Pál ír, azok – hozzánk hasonlóan – nem látták a történeti Jézust soha, de mégis meglátták, hogy Ő Isten Fia. Hogyan? Úgy, hogy Isten világot gyújtott a szívükben! Hogyan tette azt? Az írt, hirdetett, hallott evangélium által, ami éppen Jézus Krisztusról szól! A leírt és hirdetett szavakkal történő Jézus bemutatásban-ábrázolásban – az apostoli üzenetben – „láthatóvá tette” magát és az Atya Isten megadta az ige hallgatóinak, hogy egyszer csak világosság gyűljön a szívükben, felragyogott nekik a Krisztus, és biztosan tudták, hogy Jézus nem csak egy rendkívüli ember, hanem Ő az Isten Fia! Ugyanúgy ismerhetjük fel mi is, hallva a bibliai történetet, Jézus Krisztus arcán – a mennyei Atya segítségével – Isten dicsőségét. Nagyon különös, hogy Péter is így ismerte fel Jézus Krisztusban Istent, hiába volt előtte a názáreti Jézus fizikai valójában! Benne is az Atya Isten kellett, hogy dolgozzon, hogy felismerje Jézus Krisztusban Isten szépségét, fenségét, Isten valóságát! Hosszú ideig nem látta meg, de itt meglátta és tudta, hogy kicsoda Jézus! Ez tulajdonképpen a Szentháromság Isten műve!

Mi ugyanúgy járunk ma, csak nem testi valójában látjuk Jézust, hanem az Igében, mint pl. a mai történetben is! Ebből felismerhetjük, hogy Ő Isten Fia. Nem egyszerű ember. Mérhetetlenül több! Amíg Jézus Krisztus személye nem ragyog fel, addig személye – ha nem is nem jelentéktelen, de nem is mindenképp felett álló. Ám abban a pillanatban, hogy felragyog a Krisztus – egyszeriben Jézus mindent felülmúlóvá, mérhetetlen súlyúvá, dicsőségessé jelentősül – mérhetetlenül fenségessé válik előttünk! Addig elmegyünk mellette érzéketlenül. Nem tulajdonítunk neki nagy jelentőséget. De ha felragyog dicsősége, súlya, jelentősége – akkor mérhetetlen jelentőségűvé, súlyúvá dicsőül előttünk is! Jézus Krisztus valóban isteni személy, a Szentháromság Isten második személye! Ez minden, a Bibliában rögzített szaván és tettén átragyog! Ha nem látjuk még, akkor is ott van – akik látják, azok tudják és erősítik ezt! Tudjuk, sokáig nem láttuk mi sem, de egyszer csak megláttuk! Mit mond a Jel 22, 13.16: íme, eljövök hamar, én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és utolsó, a kezdet és a vég. (Ézs 44, 6; 48,12 Isten mondja: 2Móz 3,14-ben, hogy vagyok. Ki ő? Isten. Jézus Krisztus ugyanezt mondja magáról: Jn 8,58 – mielőtt Ábrahám lett én vagyok”.Én vagyok – mondja a Jn 13,19; 8,24-ben Jézus Krisztus!) János evangélista: Jn 1,1;14. Jézus Krisztus az Ige, aki egy Istennel. Pál a Rm 9,5-ben ugyanezt mondja. Kol 2,9; Jézus Krisztus Isten – Tit 2,13; 2Pét 1,1. Az angyalok imádják őt: Zsid 1,6; Zsid 1,3 ugyanezt írja! Ő valóban Isten Fia, Isten – ezért ismerhetjük fel valóban annak!

b) Jézus isteni fenségének felismerése azonban elválaszthatatlanul összekapcsolódik azzal, hogy Péter önismeretre jut! Hallotta Jézus igehirdetését és azután átélte a csodatettét – Jézus Krisztusnak ez a két önkinyilatkoztatása nem csak azt idézte elő, hogy Őt felismeri, hanem, hogy önmagát is megismeri! Ez a kettős felismerés ok–okozati kapcsolatban áll egymással. Az első Jézus Krisztus felismerése, a második, önmaga megismerése. S ez a kettős megismerés – Péter életében fordulópont. Tudja kicsoda Jézus és ráébred, hogy valójában kicsoda ő. S ez az önismeret nem annak felismerése, hogy milyen jó ember vagyok, nem annak felismerése, hogy van néhány kis hibám, amiket kijavíthatok, hanem ez a bűnösség felismerése. NEM azt mondja, hogy bűneim vannak, hanem, hogy „...bűnös ember vagyok” Az egész lényem romlott. Önismeret – önmagunk bűnősként való felismerése! Péter nem látta magát igaznak, mint pl. a farizeusok, akik azt hitték, hogy a törvényt betartva Isten igazának látja őket. Péter nem igaznak, hanem bűnösnek látta magát. Megvilágosodik előtte, hogy kicsoda Jézus Krisztus és kicsoda ő maga. Igaz önismeretre jut Jézus Krisztussal szembesülve. Benne a törvény állt előtte – s hozzá képest Péter nem kis bűnös, nem nagy bűnös, hanem bűnös – ennyi is elég!

Felragyogott előtte Jézus Krisztus igazi identitása és abban a fényben elé tűnt saját identitása is. Nyomorult bűnös vagyok! Más fényben látta Jézust, s ezért hirtelen – mintegy villámcsapásszerűen – más fényben, valóságghűen, az igazságnak megfelelően látta magát! Mihelyst rájön, hogy Jézus nem egyszerűen egy csodás ember, előljáró, hanem Isten maga, s hajójában az Isten áll, Jézus Krisztusban Isten áll ott és benne az Isten törvénye személyesen, s a bűnösök Bírója – abban a pillanatban felismeri igazán önmagát is: bűnös ember vagyok! Péter szavai pontosan kifejezik az ember első érzéseit, amikor az Isten jelenlétét közvetlenül átéli.

Az Isteni nagyság és szentség látása saját kicsinységének és bűnösségének erőteljes átérzésére készíti.

De nem csak ennyi. Péter azt is megérti, hogy mint bűnös, az isteni Jézustól, halált érdemel! Ádámnak a bűnbeesés után első gondolata az, hogy elrejtőzzön. Akárcsak Izráelnek a Sinai alatt, szíve így kiált: „*Az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne meghaljunk.*” (2Móz 20,19). Isten megemésztő tűz. A legszigorúbb moralista is csak remeghet, ha előre tekint sorsának végkimenetelére. Bűnös vagyok az Ő színe előtt!! Ez azonban egy döbbenetes belső felismerés. Megrázó erejét fejezi ki, hogy mielőtt még bármit mondana – a következő pillanatban kiment a lábaiból az erő, elkezd remegni-reszketni, mint a nyárfalevél, páni félelem, halálfélelem fogja el – s odaborult, vagy inkább odazuhant Jézus lábai elé... (Thambos – reszketés; az Újtestamentumban

3-szor: itt; a Lk 4, 36-ban – megszállott szabadítása, ill. ApCsel 3,10-ben: a béna meggyógyulása után. Mindig Jézus kegyelmes tette után következik be. Miért ez? Miért nem öröm, hála, dicsőítés? Mert Isten fenséges dicsősége előbb ezt váltja ki a bűnösből – anélkül, hogy az Úr akár egy szót is szólna!! Az egész Biblia úgy mutatja, hogy ahol Isten az emberhez közeledik, ott szent félelem fogja el az embert – az öröm majd a kegyelem után következik!!) S összeesve előtörnek belőle a szavak: „Távozz el tőlem Uram, mert én bűnös ember vagyok!” Távozz, mert megölsz! Úgy érzi, hogy őt, a bűnöst, Jézus a szent, azonnal meg fogja semmisíteni! Szinte kiáltja Jézusnak: Menj innen, mert bűnös vagyok és megölsz, a jelenléted elemészt! Nem tűrsz meg a közeledben! Semmi közöd nem lehet hozzám! TE az vagy aki, én pedig ez a nyomorult bűnös ember – s tudom, hogy el fogsz pusztítani! Péter el is futna Jézus Krisztustól, ha tehetné, de nem teheti. S ugyanezt élték át a többiek is: András, Jakab, János. S még oly sokan! Ézsaiás (Ézs 6,5; Lk 1,12; Lk 2,9; Bir 6, 22-23; 13,22;) is félt; János apostol is (Jel 1) Ez a Szent hatása, aki nem tűri meg a maga közelében a szentségtelent! Tűz jött ki a lelkileg tisztátalan Nádábra és testvérére Abihura az Úr színe elől és elégette őket! Ezért önkéntelenül remeg, reszket, fél Péter! Nem tudatos ez, nem mondta neki senki – tudja magától! Tudja, úgy, mint soha, hogy iszonyú állapotban vagyok – ítéletre vagyok méltó! Semmi mentességem! Az Úr jelenléte, a törvény és a szent leleplező jelenlétében lelepleződik önmaga előtt, összetörik a magáról kialakított kedves képe, s nem tudja egyáltalán tagadni, hogy az ami! Sőt – csak vállalni tudja! Megnémul és nincsenek érvei a maga védelmére. Tudja, hogy Jézus minden szemvillanása, mozdulata, szava egy igazságos vád ellenem és tudja, hogy halál fia vagyok!! Meg fog ölni!! Egyszerűen nem tehet mást, félelmében összecsuklik, nem tudatosan borul le, hanem szinte lezuhan, alázattal a lábai elé esik! Mert az Úr felismerése és önmaga, ítéletre méltó bűnösnek való felismerése olyan félelmet vált ki belőle, hogy nem tud állva maradni! Az Úr Jézus Krisztus dicsőséges isteni fenségének meglátása, s az igazi önismeret, azaz bűnösségünk megismerése-felismerése mélységesen egybetartozik, és mindettől elválaszthatatlanul következik be az Úr előtti félelem/megrettenés és leborulás, ill. önmagunk imádságban bűnösnek való ítélese, kárhozatra méltónak való megbélyegzése. Nincs mentegetőzés, nincs magyarázkodás, nincs alkudozás. Nincs remény a túlélésre! Csak ha az Úr elhagy minket! A jelenlétében nincs reményünk a megmaradásra, csak tőle távol. Az Úr Jézus Krisztus – Isten, akinek szentséges lénye fényében én egy halálra méltó bűnösnek ismerem meg magam, aki az Úr előtt meg nem állhat (úrvacsorai liturgia) s akinek semmi, de semmi közössége nem lehet Jézussal! Aki valóban átéli a szavak súlyát, az nem tudja ezt könnyen kimondani az Úr előtt!! Az igazi megtérés nem CSAK valami racionális dolog, miközben az is, de nem pusztán annyi. A természetfeletti Jézus hatását nem lehet kiküszöbölni a megtéréstől. Az nem 4-5 pont racionális

megragadásának következménye, hanem annál több. Annak során felragyog az embernek a Krisztus, s fényében – nem tudatosan, hanem kénytelen összetörni. Isten szerinti szomorúságra jut az ember s ez valódi megtérést szerez! Az összeroskad, legalábbis lélekben és azt mondja: menj tőlem Uram, mert tisztaságod, szentséged, igazságod, fenséged – megöl! Jól mondja Kálvin, hogy az emberek Isten távollétében nyomorultaknak érzik magukat, ha pedig megjelenik, akkor halálra rémülnek! Mert ilyenkor megérik, hogy mennyire semmik és szívük–életük tele van bűnnel és mit érdemelnek, ill. semmi irgalmat nem érdemelnek. Ilyenkor tudják, hogy nincs alku, nincs mentség, nincs mérlegelés, nincs remény. A szent Isten jelenlétében a bűnös ember mindenkor megrémül – a büszkesége összetörik, a gögje megroppan, a hiúsága szétfoszlik....és nagyon kicsivé lesz! Nagyon kicsivé...! Azelőtt Péter nem ismerte ezt a szituációt! De itt és most valami mélyen, döntő módon megváltozott Péter és az Úr kapcsolatában – most helyükre kerülnek a dolgok! MOST!

5) Jézus kegyelme

Jézus azonban, a dicsőséges Isten Fia, ránéz Péterre. Tűzláng tekintete megnyugszik az Átala megrémített s lábainál remegő Péteren s azt mondja neki: „...ne félj”! Azonnal vigasztalja, bátorítja. szelíden, kedvesen: Ne félj! Nem kell félned Tőlem! Neked nem. Értsük meg: ez a kegyelem, megbocsátás, irgalom, szeretet szava hozzá! Van tovább – ne félj, mert megbocsátottam, szeretlek! „A bűnösök félholtakká válnak a rettegetől, míg Isten meg nem vigasztalja őket.” „Az Úr a sírba süllyeszti övéit, hogy azután életre keltse őket!” (Kálvin!) Ebben a remegésben, reszketésben – ebben a lelkiismereti válsághelyzetben, ekkor és csak ekkor ismeri meg Péter Jézusnak az irgalmas, kegyelmes oldalát! Itt érti meg, hogy Ő az, aki a magát elítélő bűnöst, a nem mentegetőző, nem kifogásokat soroló, az igazságos ítéletet elismerő, összetört szívű embert nem elítéli-kárhóztatja, hanem kegyelmez neki és elfogadja. Nem távozik tőle, ahogy kérte, hanem épp ellenkezőleg – örökre magához öleli! A „ne félj”-ben benne van, hogy kegyelmet nyertél! Ne félj! Nem kell félned tőlem! Irgalmat kaptál! Megbocsátottam!

Ő ma is ilyen – ez is a mi Urunk irgalmas szeretete! Ma is megnyugszik tekintete az összetört szívűn, akit az Ő szent felsége tört össze, aki nem fut, nem érvel, nem magyarázkodik, nem alkudozik már, hanem azt mondja: én bűnös ember vagyok, menj innen, mert megölsz! Ennek azt mondja ma is: ne félj! Te ne félj, megváltottalak, enyém vagy! Elég volt ez a két szó és Péter reszketése, remegése megszűnt – mint ahogy a mienk is megszűnik! Krisztus által bizalommal és teljes békességgel, félelem nélkül, bizalommal közeledhetünk Istenhez, és tökéletes nyugalmat élvezhetünk. S ahogy Péter, úgy tudjuk mi is, hogy Jézus szeret engem, megbocsátott, a társaságába fogadott örökre! Hogy

engem is Lelke kegyelmével-igéjével csiszolgasson. Hogy egyre inkább felragyogjon bennem az Ő evangéliuma, igazsága, szeretete!

Sőt: azután azt mondja Jézus Péternek: embereket halászol majd! (metafora) Halász maradsz. Csak a tárgy lesz más, amit halászol, mert nem halakat – hanem embereket fogsz! És nem olyan hálóval, ami javítgatásra szorul, hanem olyanal, amelyik tökéletes – az evangéliummal! „Helyesen céloz Krisztus a halászatra, mikor az evangélium prédikálásáról intézkedik, mert a világban, mint egy mérhetetlen és zavargó tengerben kóborló és tévelygő emberek az evangélium révén gyűlnek egybe.” (Kálvin)

Ezzel Jézus új hivatást ad neki– szolgálatába, munkájába! Isten akkor ad feladatot szolgálóknak, amikor azok rájönnek, hogy abszolút alkalmatlanok az Úrral való közösségre bűneik miatt, s felismerik saját totális alkalmatlanságukat. (2Móz 4,10; 17; Ézs 6; Jer 1, 4-10; Ez 1-3; Bír 6, 11-23; ApCsel 9, 3-9; Dán 10; Jel 1,13-20!) Péter is így járt. Ezután lehet az Úr szolgálója. Még sokat kell alakulnia, de tudnia kell, hogy Jézus Krisztusnak fog majd embereket az Ő segítségével. Erre választotta őt az Úr és ezért ezt fogja tenni! Hát tette is! Pünkösdkor az evangélium hálóját kidobta és 3000 ember akadt belé – a Szentlélek által! Imádkozzunk mindennap, hogy sokan legyünk Péter utódai, akik a feltétlen szeretet evangéliumát hirdethetik, otthon, munkahelyeken, családban, gyülekezetekben – szent életet élve, s akik tudják: Isten ígéje nem tér vissza üresen (Ézs 55,11)

Az egész történet egy csaknem mellékesnek tűnő megjegyzéssel zárul a 11. versben: elhagyták mindenüket és követték Jézust. Így lehet Jézus Krisztust követni! Miután megmutatja dicsőségét, összetör, majd felemel kegyelmével – megismerjük Őt és önmagunkat és kapcsolatunk a kegyelem talajára kerül – onnantól lehetek a követője!

Befejezés

Hogyan is jutott el Péter Jézus lábaihoz, ott a Genezáreti tavon ringatózó halászhajójában? Nos, Jézus Krisztussal kezdődött minden. Ő ragyogtatta fel dicsőséges-szépséges lényét a tanításában és a csodatettben! Ezekben leleplezte isteni fenségét. Láttatta tanítványával, hogy Ő kicsoda! Ezzel váltotta ki Péter önismeretét, remegő leborulását, önmaga elítélését. S így részesítette ezután kegyelemben és hívta el követésére, megbízva a lélekmentő szolgálattal! Hát így jutott el Péter Jézus lábaihoz – s így jutunk el mi is. Jézus Krisztus isteni fenségének, dicsőségének a Bibliából való meglátása-megértése váltja ki belőlünk az igazi Jézus ismeretet is – addig nem látunk benne különöst, addig csak ember – de akkor igen, már nem csak ember, hanem Úr!! S ennek következtében jutunk önismeretre – azaz bűnösségünk felismerésére, így jutunk

igazi bűnbánatra, leborulásra – így részesülünk bűnbocsánatban és szolgálatra való elhívásban! S akkor felkerekedhetünk és odaadóan követhetjük őt. Adja meg az Úr, hogy ide eljuthassunk!

Ámen